

денъ като платно, князътъ се извърща гърбомъ и стисва главата си между длани. Страшенъ викъ гори душата му.

Съ жени и пари ромеитѣ сѣ погубили българитѣ! — ехти далечниятъ гласъ на Асѣна. — Проклетъ да бѣде този отъ моя родъ, който вземе ромейка...

Нима и Иваница се бѣше вече подхлѣзналъ? Нали така сѣ били подмамвани и другитѣ?

Той грабва чашата си и я хвърля на земята. Следъ това хвърля блюдото, каната, каквото му падне подъ рѣцетѣ. А тамъ, тамъ при бѣлия Истъръ вече приближаваха войскитѣ на императоръ Фридрихъ... Иваница свива юмруци въ безсилна борба, закрива очитѣ си, пада съкрушенъ върху мечешката кожа, която покрива раклата.

Ефросина го гледа вцепенена отъ безкраенъ ужасъ.

Безумие ли замѣгли ума на княза? Тихо се доближава до него. Боязливо шѣпне надъ главата му:

— Какво ти е, Йоаница? Гнѣвишъ ли ми се?

Внезапно младежътъ скача, хваща я за рѣцетѣ, стиска киткитѣ ѝ до болка, смѣква я до земята, шѣпне презъ стиснати зѣби — до самото ѝ лице:

— Кажи... Кажи всичко, което знаешъ. Сключи ли Исакъ съюзъ съ кръстоносцитѣ, или се бои отъ тѣхъ? Фридрихъ миналъ ли е вече презъ Сърбия?

Горчива мѣка сгърчва устнитѣ на хетерата. Ефросина примирено навежда глава.

Винаги, винаги мисълта му е само тамъ... За нея всичко е загубено. И страшната, опасна мисълъ израства въ нея като буйно отровно цвѣте. Изправя се. Бледна, зѣзнеща. Гласътъ ѝ е сухъ и дрезгавъ.

— Йоаница... Ти ще се върнешъ въ България...

Тя уморено поправя коситѣ си, навежда глава, не смѣе да гледа въ очитѣ младежа.

— Лъжешъ! — извика князътъ и отново я хвана за рѣцетѣ.

Сякашъ наистина бѣше обезумѣлъ.

— Кажи... Истината ли казвашъ? Горко ти, ако ме мамишъ!

Ефросина тихо изтича до вратата, отвори я, озърна